

C.E. Stuart

De lessen van de ontmoeting bij Sichar

Johannes 4

Inleiding

De Heer heeft een onderhoud met een Samaritaanse vrouw gehad bij de bron van Jakob, nabij Sichar. Hij onthulde haar alles in een kort gesprek. Door wat Hij tegen haar heeft gezegd weten we wie zij was; en door wat Hij haar heeft onderwezen, weten wij veel over Hem. De naam van de vrouw blijft in de geschiedenis onbekend, maar haar vroegere leven werd opgetekend in de Bijbel. Dat is in volkomen overeenstemming met de wegen van genade van de Heer. We kennen haar nu als de vrouw waarmee de Heer heeft gesproken bij Sichar. Het laat ons de wegen van Zijn trouw en liefde zien. Deze geschiedenis bepaalt ons bij de genade van Jezus.

De naam van de vrouw die Christus zalfde in het huis van Simon de melaatse is omgeven met een lieflijke reuk in Gods Woord, evenals die van de eerste en de laatste bezoeker van het lege graf op de opstandingsmorgen. Het Johannes-evangelie maakt ons bekend met Maria, de zuster van Martha en Lazarus en eveneens met Maria Magdalena. De historicus Lukas stelt ons ook Johanna voor, de vrouw van Chusas, zaakwaarnemer van Herodes, en Susanna, die Hem samen met anderen dienden met hun goederen (Luk. 8:3). Maar aan de naam van de vrouw die vijf mannen had gehad en haar leven scheen te willen eindigen in de zonde, gaat het Johannes-evangelie stilzwijgend voorbij (Joh. 4). Lukas doet dit ook

als hij vertelt over de dienst die aan de Heer wordt bewezen in het huis van Simon de farizeeër (Luk. 7), en over het getuigenis dat op het kruis aan de Heer wordt gegeven door een berouwvolle zondaar (Luk. 23). Wie zou er belang bij hebben hun naam te weten?

Wat we wel willen weten is het karakter van de mensen die tot Christus werden aangetrokken, en het soort mensen dat Hij wilde ontvangen. Als hun namen in het Woord stonden, zou dat niets toevoegen aan onze kennis van de Heiland. Het zou ons niet dichter bij Hem brengen en niet nauwer verbinden aan Zijn hart, dat er een welbehagen in vond hen om Zich heen te verzamelen. Een gebroken hart wil weten wie Hij wil ontvangen, met wie Hij wil aanzitten en aan wie Hij de waarheid kan openbaren. Iemand die geleerd heeft wie hijzelf van nature is, is gelukkig als hij dat weet. Als de slechte wegen van iemand in de Bijbel worden genoemd, is het niet de bedoeling over die fouten uit te weiden. Ook gaat het er niet om de nieuwsgierigheid van mensen te bevredigen, want die zijn van nature even zondig. Maar het doel ervan is de genade van God en de goedheid van Jezus Christus in het volle licht te stellen, zonder de schuld van de mens te verdoezelen. Niet alleen redt de genade van God (dat ervaren allen die in de naam van Jezus Christus geloven), maar de genade van God betoont zich ook aan hen die gezondigd hebben, om van hen vaten te maken in Zijn dienst. Op die manier vermenigvuldigt Hij de 'kanalen', waardoor het getuigenis van Zijn genade en liefde anderen kan bereiken en dorstige zielen kan laven.

Dit gesprek aan de put van Sichar verduidelijkt ons:

1. De basis waarop deze dienst is gegrond;
2. De geest waarin de dienst moet worden vervuld;
3. Het doel dat nagestreefd moet worden.

Dit wordt ons niet op een droge en belerende manier uitgelegd, maar op een frisse, levendige wijze. Het is een uit het leven genomen voorbeeld.

1. De basis van de dienst

Bij de Samaritaanse vrouw, die in tegenwoordigheid van de Heer werd gebracht, ontwaakte het geweten. De Heer kende haar goed, ook al had Hij haar nog nooit ontmoet. En zij vernam uit Zijn mond dat Hij precies Degene was die zij verwachtte, de Messias, de Christus. In antwoord op het onderwijs van de Heer over de ware aanbidding, merkte zij op: *'Ik weet dat de Messias komt, Die Christus wordt*

genoemd; wanneer Die is gekomen, zal Hij ons alles verkondigen' (vs. 25). En het directe antwoord van de Heer was: *'Ik ben het, Die tot u spreek'*. De Meester was gekomen en zij sprak met Hem. Met haar eigen oren hoorde zij de waarheid van Hem, over Wie de dienstknechten van God al zolang de verwachting levend hadden gehouden in de harten van Joden en Samaritanen.

'Hij zal ons alles verkondigen'. Dat was de gedachte die zij had van de Messias. Maar Hij Die bij de rand van de put zat, had haar verleden en haar huidige leven ontsluitend. Hij had haar ook de leegheid laten zien van de eredienst van de Samaritanen. Hij had verteld over het levende water dat Hij haar kon geven, over de Vader en de aanbidders die Hij zocht; en Hij had het geheel bekroond door haar te openbaren dat Hij de Christus was. Zij had op iedere vraag antwoord gekregen. Toen zij haar verwondering uitsprak dat een Jood een dienst aan een Samaritaanse kon vragen, had Hij geantwoord dat Hij haar levend water wilde geven. Hij wilde in genade handelen tegenover haar. Hij wilde het levende water geven. Op de vraag of Hij groter was dan hun vader Jakob, had Hij haar verteld over de kenmerken van het water dat Hij kon geven. Dat zou een bron van water zijn, die springt tot in het eeuwige leven voor degene die het ontving.

Jakob had een put gegraven om anderen drinken te geven. Christus zou aan de gelovige een bron van water in zichzelf geven. Het water dat Hij zou geven, *'zal in hem worden een bron van water dat springt tot in het eeuwige leven'*. Toen zij dit water wilde ontvangen, kreeg zij een opdracht die haar geweten moest wakker schudden. *'Ga heen, roep uw man en kom hier'* (vs. 16). Haar directe antwoord was: *'Ik heb geen man'*. Die woorden waren de waarheid, geen getuigen waren nodig om ze te bevestigen. Want Hij Die haar had opgedragen haar man te halen, wist alles precies. Hij was volmaakt op de hoogte van haar leven. Het antwoord dat zij kreeg, liet haar zien dat Hij een profeet was, een boodschapper van God, die zich bezig hield met haar hart. Zij richtte zich tot Hem en ondervroeg Hem over de kwestie van de aanbidding. Zij raakte daarmee een heet hangijzer aan tussen Joden en Samaritanen. Hierop antwoordde Hij ook in een taal, die zij kon begrijpen en deelde haar mee wat de schriftgeleerden en priesters in Jeruzalem niet wisten. Hij sprak over het karakter dat de ware aanbidders nu moesten hebben, en hun relatie met de God Die zij wilden aanbidden.

En dan, na een nieuwe opmerking van de Samaritaanse vrouw, en het bevestigende antwoord van de Heer, was het werk in haar ziel compleet (vs. 25-26). Wat zullen de overleggingen in het hart van deze vrouw zijn geweest, toen zij opmerkte: *'Ik weet dat de Messias komt, Die Christus wordt genoemd; wanneer Die is gekomen, zal Hij ons alles verkondigen'*. Was haar geest niet geneigd de vooroordelen van een heel leven los te laten, op de eenvoudige woorden van Hem Die zij zag als een

profeet? Of was het de stille hoop, die zij niet openlijk durfde uit te spreken, dat de Heer Die haar onderwees de Christus was? Hoe het ook zij, het directe antwoord van de Heer stelde haar gerust en de nadering van de discipelen maakte een eind aan haar onderhoud met Hem aan de rand van de put. Zij verliet Hem, maar het was om Hem te dienen. Zij was naar de put gekomen met een lege kruik, zij vertrok met een vol hart. Zij was eenzaam naar de put gegaan, zij zou spoedig terugkomen met een groot aantal 'lege vaten', mensenharten die evenals zij behoefte hadden aan een persoonlijk onderhoud met de Messias, de Christus.

Maar wat maakte van haar een dienaar die geschikt was voor dit doel? Was het de wens iets nieuws te horen? Was het de gedachte een Meester te horen, Die zo'n gezag had? Was het de persoonlijke voldoening om het verbazingwekkende nieuws, dat zij haar medeburgers bracht, met eigen oren te horen? Deze nieuwe dingen waren inderdaad verbazingwekkend. Goed nieuws, dat is zeker! Zij had met de beloofde Messias gesproken. Een profeet zoals Mozes. Dat was allemaal waar. Maar wat haar tot een dienaar van de Heer maakte, was bovenal dit feit: haar geweten was door Hem aangeraakt. Het werk in het hart ging vooraf aan dat van de lippen; en in de dienst voor Hem, moet dit altijd zo zijn. En omdat er een werk in haar hart was gebeurd, kon zij daarover niet zwijgen. Zij moest het aan de mensen van de stad gaan zeggen: *'Kom, zie een mens die mij alles heeft gezegd wat ik heb gedaan. Is Deze niet de Christus?'* (vs. 29). Wat zij gedaan had en wie zij was, dat had Christus haar allemaal verteld. In haar binnenste was een werk verricht door dit onderhoud met een levende Persoon. Hij had tot haar geweten gesproken en had haar hart bereikt. Menselijk gesproken was deze vrouw wel de laatste persoon, die in Sichar gekozen zou moeten worden als dienaar voor Christus. Maar als we de gedachten van God begrijpen, moeten we toegeven dat zij het meest geschikte instrument was dat Hij kon vinden. Een werktuig van de genade, die redde omdat het behoefte eraan had. Met wat een eenvoud heeft zij gewerkt! Zij heeft getuigd van de dingen die zij wist: *'Een mens die mij alles heeft gezegd'*. Zij wees daarmee anderen op Hem, Die zij had ontmoet bij de bron. Haar werk was heel doeltreffend. De velden waren wit om te maaien. De velen die naar Christus kwamen, waren de vruchten van haar arbeid. Zij gingen de stad uit na het horen van de eenvoudige boodschap van deze vrouw.

Opstaan en prediken was haar eigenlijke werk niet! De twaalf en de zeventig discipelen waren met deze dienst belast geweest. Toch had deze vrouw juist en goed gehandeld, en zij kwam daarmee ook niet op het terrein van anderen. Van haar kan ook worden gezegd, zoals van een andere vrouw: *'Zij heeft gedaan wat zij kon'*. Maar wij moeten bedenken dat haar wens en de pogingen om anderen tot

Christus te brengen, gegrond waren op het resultaat van de persoonlijke weg van de Heer met haar.

2. De geest van ware dienstbaarheid

Laten we nu kijken naar wat deze geschiedenis leert over de geest waarin een echte dienst moet worden verricht. De vrouw had de put verlaten, en de discipelen waren teruggekomen bij de Heer met de levensmiddelen die zij in de stad hadden gekocht. Er wordt niet vermeld of de Heer van het water uit de put heeft gedronken, hoewel Hij wel om water aan de vrouw had gevraagd. De Heer lijkt ook onverschillig voor het voedsel dat de discipelen kwamen brengen, want Hij leek verkwikt te zijn. De discipelen zeggen: *'Rabbi, eet'*. Nu was het hun beurt om onderwezen te worden. De vrouw had haar les geleerd en nu moesten de discipelen hun les leren. Om precies te zijn: betreffende de geest waarin ware dienst moet worden verricht. Dit wordt geïllustreerd door het voorbeeld van de Meester Zelf. Want Zijn antwoord was: *'Ik heb voedsel om te eten dat u niet kent'* (vs. 32). Hij sprak over iets dat zij Hem niet hadden gebracht, maar dat Hem kracht gaf. Zij waren niet in staat Zijn gedachten te begrijpen. Hun gedachten waren evenals die van de vrouw beperkt tot de tijdelijke dingen. In Zijn goedheid verklaart Hij het hun, wanneer Hij zegt: *'Mijn voedsel is, dat Ik de wil doe van Hem Die Mij heeft gezonden en Zijn werk volbreng'*. Zo toont Hij als de Gezondene van de Vader wat ware dienst is: de eenvoudige, maar trouwe uitvoering van het werk dat God aan de dienstknecht heeft toevertrouwd. Hoeveel mensen laten zich niet beïnvloeden door de resultaten op het werk? Het voedsel van Christus als de Dienstknecht was het voorgeschreven werk te doen, hoe het resultaat ook mocht zijn.

Was de Heer ongevoelig voor de resultaten? Zeker niet. Want zoals we hier de Dienstknecht van de Heere vinden, Die de Hem aangewezen taak vervulde, zo vernemen we elders Zijn gevoelens ten opzichte van de resultaten van Zijn werk op dit betrekkelijk onvruchtbare veld – het teruggekeerde overblijfsel van Gods volk. We lezen: *'Ik zei: Voor niets heb Ik Mij vermoeid, nutteloos en tevergeefs heb Ik Mijn kracht verbruikt. Voorwaar, Mijn recht is bij de HEERE, en Mijn arbeidsloon is bij Mijn God'* (Jes. 49:4). Als wij deze woorden uit Jesaja vergelijken met die uit Johannes 4, zien wij dat Hij niet onverschillig was voor de resultaten van Zijn dienst in Israël. Maar het was toch niet het succes van Zijn werk, wat voedsel voor Zijn ziel gaf. Als de volmaakte Dienstknecht, Die in alle dingen volkomen was, was het Zijn voedsel de wil te doen van Hem Die Hem had gezonden en Zijn werk te volbrengen. Hij deed getrouw Gods wil en kon Zich verblijden met een vreugde die wij niet kennen. Want Hij zag hoe het hart van deze arme zondares zich voor Zijn onderwijs

opende, zoals een bloem opengaat in de warmte van de zon. Hij wist wel dat de zegen die Hij haar meedeelde, vrucht zou dragen in vele harten in Samaria. Zijn voedsel kwam uit een andere Bron. Wat een eenvoudige trouw stralen deze woorden van de Meester uit. De Meester, de Eeuwige Zelf, spreekt ze tegen de discipelen uit.

Aan de rand van de put had de Heere Jezus, uit liefde voor zielen, deze arme vrouw gediend. Maar nu zag Hij de menigte uit de stad komen om Hem te ontmoeten en vestigde Hij de aandacht van de discipelen daarop: *'Sla uw ogen op en aanschouw de velden, want zij zijn al wit om te maaien'*. De rijke oogst, die de zegen van God over de aarde zou voortbrengen, kwam pas over vier maanden. Niettemin was hier een opbrengst om direct te oogsten. Die oogst was het resultaat van een zaad (lang tevoren gezaaid), ontkiemd en snel gerijpt in de tegenwoordigheid van Hem, Die spoedig aan Israël in het land zal verschijnen als de Zon der gerechtigheid.

Het was oogsttijd in Sichar op een ongekende tijd, zelfs in de geschiedenis van dit vruchtbare district. De oogsttijd is een vrolijke tijd, zelfs in de natuurlijke wereld. Het Woord spreekt erover in Jesaja 9:2. Maar er is ook blijdschap bij een oogst van *zielen*. De discipelen hebben dit ervaren, en wel op een plaats en tijd die zij niet verwachtten. Dat Judea zulke resultaten zou hebben voortgebracht, zou niet verwonderlijk zijn geweest. Want hier was men kortgeleden ontwaakt door de prediking van Johannes de Doper. Of dat Galilea Hem een warme ontvangst zou hebben gegeven (Joh. 4:45), als het veld waar zo'n werk zou kunnen beginnen, zou ook niet vreemd geleken hebben. Maar dat Sichar (waar voor zover wij weten, Johannes niet had gepredikt en Jezus niet had gewerkt), het veld zou zijn waar de discipelen allereerst de vreugde van de oogst zouden ervaren, dat is totaal onverwacht.

Zij zouden leren wat anderen later geleerd hebben. Het is fijn voor het hart van een trouwe dienstknecht van God om de oogsttijd te zien aanbreken. De arbeiders hebben alleen maar te gaan in het al toebereide werk. Het is een kostbare zaak, mensen te zien buigen onder de kracht van het Woord en dan voortaan door de kracht die God hun schenkt, ook trouwe dienstknechten van Jezus Christus te zien worden. Dan lijkt de macht van hen die het zwaard van de Geest goed weten te hanteren heel groot. Maar zij zijn ook maar mensen, over wie de vijand nog de overhand kan hebben. Ook zij hebben het nodig, evenals de discipelen, eraan herinnerd te worden door de Heer dat de oogst niet alles is, hoe succesvol de dienst ook is. Want anderen, zoals in het geval van Sichar, kunnen het zaad hebben gezaaid dat aan het einde een overvloedige oogst voortbrengt. *'Want hierin is de spreuk waar: De een zaait, de ander maait. Ik heb u gezonden om te maaien wat u*

niet hebt bearbeid; anderen hebben het bearbeid en u bent op hun arbeidsterrein gekomen'.

De discipelen waren alleen de maaiers, enkele van de dienstknechten die in dit deel van het veld zijn gebruikt. Zij die daarvoor het zaad hadden verspreid, waren verdwenen. Maar de Heer vergeet hen niet. Het werk van de zaaiers zal niet worden vergeten bij de blijdschap van de oogst. De namen van hen die het zaad zaaiden (in dit geval van de hoop op de komst van de Messias), staan mogelijk in het Oude Testament. Maar we kunnen niet met zekerheid zeggen wie die levende verwachting had bewaard in de harten van de Samaritanen. Wie had hun onderwezen wat in het Woord geschreven stond? Wie het ook geweest zijn waarop de Heer doelde, Hij wilde dat wij zouden weten dat hun werken of namen niet door Hem vergeten werden. Wat een goedheid van Zijn kant! Wat een bemoediging voor hen die zich moeite geven gedurende de zaaitijd en die dit leven verlaten zonder de vreugde van de oogsttijd te zien! Het zijn woorden vol genade van de Heer van de oogst: *'De maaier ontvangt loon en verzamelt vrucht voor het eeuwige leven, opdat zich samen verblijden de zaaier zowel als de maaier'.*

Mensen oordelen gemakkelijk over het nut van de arbeider overeenkomstig de schijnbare resultaten van zijn arbeid. Zij staan ook altijd klaar, als het oogst is, om de maaiers te bekijken als de enigen die de bodem bewerkt hebben! De Heer oordeelt er zo niet over. Hij weet wie de grond heeft bewerkt en het zaad heeft gezaaid in de sombere dagen van de herfst en de winter, of in de stormachtige dagen van het voorjaar. Wanneer de oogst wordt binnengehaald en het graan in de schuur wordt gebracht, zal Hij aan hen denken en hun aandeel erkennen in het werk op aarde. Het is goed en terecht om zich te verheugen, als de oogsttijd is aangebroken. Maar de vreugde wordt alleen ten volle genoten als men een juiste inschatting van de oogst kan maken. Dan zullen zaaier en maaier zich samen verheugen.

Zijn wij geroepen om te zaaien? Laten we dan hard werken, hoewel we misschien de vrucht van onze arbeid nog niet kunnen zien. Zijn wij maaiers? Laten we dan ijverig werken in het bewustzijn van de verantwoordelijkheid die op ons rust. Laten we ons steeds ervan bewust zijn dat wij samen met anderen in de toekomst de vreugde zullen delen, die de goedheid van de Heer ons geeft in de oogsttijd. Wat een vreugde zouden degenen hebben gehad, die in vroegere dagen de verwachting van de Heer levend hebben gehouden, als zij maar lang genoeg hadden geleefd om de vrucht te zien! Veel profeten en rechtvaardigen hebben gewenst de dingen te zien, die de discipelen zagen, maar zij waren al gestorven. Zullen zij van hun vreugde beroofd worden? Zeker niet. Zij zullen de dag van de heerlijkheid van Christus zien en de oogst, die het resultaat is van het zaad dat zij onder veel

moeilijkheden hadden gestrooid. Moeilijkheden die misschien alleen God weet. Allen die voor God op aarde werken, zullen het resultaat van hun arbeid zien. Zowel de zaaier als de maaier zal zich verblijden. De Heer zal dit werk als een eenheid zien, en kunnen wij niet zeggen: 'Wat God verenigd heeft, moet de mens niet scheiden'? Hoewel die tekst natuurlijk van toepassing is in andere omstandigheden en in een ander verband.

De woorden van de Heer over de arbeiders zijn het waard onthouden te worden. Het is bemoedigend voor de zaaier, en een aanwijzing voor de maaier. Zaaïen is het getuigenis dat aan de dienstknecht is toevertrouwd, het verspreiden op welk ogenblik dan ook. Maaïen is de arbeid van het bijeenverzamen van zielen, als de vrucht van het gezaaide zaad. Maar wie moet oogsten, en wanneer? De Heer beslist daarover. Hij geeft aan de discipelen de opdracht betreffende hun deel van het werk op het veld. *'Ik heb u gezonden'*. Hij deelde de taken uit en heeft Zich nooit vergist. Hij heeft hen niet uitgezonden in het veld, voordat 'de oogst' klaar was voor hun arbeid. Zij waren net uit Judea gekomen, waar niets te oogsten viel en zij vinden in Sichar 'de oogst' gereed voor de sikkel. Want de Samaritanen, onderwezen om de Messias te verwachten, waren bereid om Hem te ontvangen, zodra zij Hem leerden kennen. Als de discipelen geprobeerd hadden in Judea te oogsten, was hun arbeid van weinig nut geweest. Als zij in Sichar aan het zaaïen waren begonnen, zouden zij gebrek aan onderscheidingsvermogen hebben getoond aangaande de toestand van de mensen in die stad. Zij zouden zich openlijk hebben vergist, als zij uit hun succes in Sichar zouden hebben geconcludeerd dat heel Samaria bereid was de Heer te ontvangen. De ontvangst die de Heer kreeg in een andere stad van dit land, enige tijd later, bewijst dat.

Dit moet ons aanspreken, daar waar het werk van de zaaier en de maaier gelijk opgaat. Het werk op de ene plaats is geen maatstaf voor de resultaten van het werk op een andere plaats. Het is ook niet vanzelfsprekend dat de arbeider, die gezegend wordt in de ene plaats, alleen maar naar een andere plaats hoeft te gaan om ook dit veld helemaal rijp te vinden.

3. Het doel ervan

Laten wij het voorbeeld van de Heer volgen, en de woorden die Hij spreekt tegen Zijn discipelen toepassen op onze dagen. En laten wij nu de handelwijze van de vrouw bekijken en wat ons verteld wordt over enige Samaritanen uit Sichar, om te zien wat het doel zou moeten zijn van ware dienst. Deze vrouw had voor zichzelf geleerd wat de waarde was van een persoonlijk onderhoud met Christus. Ze wilde

nu dat haar stadsgenoten dit ook zouden hebben en nodigde hen uit om de Persoon te ontmoeten, Die haar alles had gezegd wat zij gedaan had. Haar stadsgenoten hadden niet voldoende aan het verhaal wat zij had ervaren, ze moesten het zelf ondervinden. Dat deden ze, hoewel zij al in Hem hadden geloofd door het verhaal dat de vrouw had verteld. Een echte geestelijke bewogenheid dreef de vrouw om hen tot Christus te leiden. Hij alleen kon hen in de waarheid bevestigen. En de vrouw werd daarin bevestigd door de uitspraken van hen die in Hem geloofden. Zij had daarin de juiste beslissing genomen. Haar stadsgenoten zeiden tegen haar: *‘Wij geloven niet meer op uw zeggen, want wijzelf hebben Hem gehoord en weten dat Deze waarlijk de Heiland van de wereld is’* (vs. 42).

Haar getuigenis was geweest dat Hij *de Christus* was. Het getuigenis van haar stadsgenoten was dat Hij *de Heiland van de wereld* was. De vrouw had van Hem geleerd *Wie* Hij was. Haar stadsgenoten leerden gedurende Zijn tweedaagse verblijf *wat* Hij allemaal was: de Redder Die in alle behoeften van de mensen kon voorzien op het uitgestrekte terrein van de genade.

Alle kwesties betreffende de superioriteit van de berg Gerizim ten opzichte van de berg Moria waren terzijde gesteld. Alles waarover zij hadden gestreden omtrent de Mozaïsche eredienst, stond nu in een ander licht. Want de Heiland van de wereld was bij hen gekomen. Hij had hen onderwezen en overtuigd. Zij hadden nu een stevig fundament, want deze titel ‘Heiland van de wereld’ lag verankerd in hun hart. Zij voelden de kracht, de zekerheid en de veiligheid van hun positie. Zij kenden het getuigenis dat de vrouw van Hem had gegeven en wisten dat dit juist was, maar zij konden nu ook spreken over wat zij in Hem hadden gevonden, toen zij zich met Hem onderhielden. Zij hadden nu zelf uit de mond van de Christus gehoord, wat de vrouw niet had verteld. De vrouw had haar werk gedaan door de aandacht op Hem te vestigen. Maar haar stadsgenoten waren nu bevestigd in de waarheid aangaande Zijn Persoon, doordat zij Hemzelf hadden gehoord.

Het tweedaagse verblijf in die stad liep ten einde. In de stad Sichar had een opwekking plaatsgevonden. Er was geen wolkje aan de lucht om de schittering boven dit stadje weg te nemen. Maar het staat in droevige tegenstelling tot het ongeloof van de Joden, dat hen verhinderde de diepe en werkelijke vreugde te delen met deze Samaritanen. Christus was in Jeruzalem geweest, maar zij waren niet naar Hem toegekomen. De Heiland van de wereld had Zich onder hen bevonden op het Paasfeest, maar zij hadden Hem niet herkend. Is dat niet precies wat wij elke dag om ons heen zien? Op afgelegen plaatsen ontvangen mensen zegen en leren voor zichzelf wat het is in betrekking te staan met Christus. Anderen, die heel nabij lijken te zijn, blijven vreemd aan die vreugde; ze sluiten de ogen ervoor en hun hart blijft onwetend aangaande de Heiland. Geve de Heer genade

aan de eerstgenoemden om in Zijn genade de ogen te openen van de laatstgenoemden en hen tot Jezus Christus te leiden. Laat deze geschiedenis over Christus, de vrouw en de Samaritanen in Johannes 4 ons leren hoe wij met succes voor Hem kunnen arbeiden in afhankelijkheid van Gods kracht en wijsheid.

Bron: Le Messenger Evangélique 1941-281; Titel: Leçons apprises à Sichar

